

«Sota el camió em vaig trobar amb Déu»

Celia és malaguenya, té 20 anys i estudia a la Universitat de Navarra. Eren les 08:32 del matí quan un camió en fer marxa enrere la va atropellar. Va estar a punt de morir. L'accident ha marcat la seva vida, però no com una desgràcia, sinó com un renéixer. Ho explica ella mateixa en aquest article.

30/10/2018

El 15 de desembre de 2017, a primera hora del matí, anava cap a la biblioteca a estudiar l'últim examen abans de tornar a casa per Nadal, quan vaig passar per darrere d'un camió, que va començar a fer marxa enrere, em va fer caure a terra, passant per sobre meu. Al cap de pocs segons hi havia molta gent al meu voltant mirant-me, paralitzats, sense saber què fer. Jo només volia aixecar-me i anar-me'n corrents a estudiar, però no em podia moure. Tenia la cama totalment girada i doblegada. En veure les seves cares, vaig saber que estava molt malament i vaig començar a cridar que em traguessin d'allà.

Quan va arribar l'ambulància li vaig preguntar a una infermera si podria tornar a caminar i ella em va contestar: "És clar que no, t'acabes de trencar l'esquena".

Vaig començar a esvair-me, a apagar-me, havia perdut moltíssima sang. Tot i l'agitació que hi havia en aquell vehicle, però, vaig sentir moltíssima pau. Quan ets jove, penses que viuràs 100 anys, que la mort és una cosa molt llunyana. Almenys jo ho pensava. Fins que, en aquell moment, vaig ser conscient que la vida se m'escapava, que m'estava morint.

Els meus pares, a l'altra punta del país

Des de l'hospital van trucar als meus pares per avisar-los que havia tingut un accident. Primer els van dir que m'havia trencat la cama i, al cap de les hores, a mesura que anaven tenint més dades, tornaven a trucar afegint més informació. El viatge en tren de Marbella a Pamplona es va fer etern. S'anaven posant més nerviosos per moments, ja que les notícies els arribaven amb

comptagotes. Diuen que va ser com si els haguessin posat una bena als ulls que els impedia veure la gravetat en què em trobava. I, en entrar a l'hospital, se'ls va caure.

En arribar, la meva mare li va fer una pregunta al metge i aquest li va contestar que això no era rellevant en aquest moment, perquè el que estaven fent era intentar salvar la vida de la seva filla. Els van donar dues bosses de plàstic: una amb les meves polseres i una altra amb les meves arracades. El meu pare va pensar que els donarien una tercera bossa amb mi. I de fet va ser un miracle que no fos així.

La vida des d'un llit d'hospital

22 dies a l'UCI, quatre operacions i més de 12 trencaments. El dolor t'ensenya a posar cada cosa al seu lloc. N'hi ha algunes insignificants que, de sobte, comences a valorar moltíssim. Per exemple, recordo que,

des del moment en què vaig entrar a l'ambulància, vaig estar demanant un got d'aigua i no me'l donaven. En despertar a l'UCI el mateix, i res. Fins que un dia me'l van donar i el vaig veure com "EL VAS D'AIGUA". És una cosa molt simple però que vaig valorar tant ... I així em va anar passant amb tot, des del més petit al que és important de veritat, com l'amistat o la meva família.

He descobert el valor de "perdre el temps" pensant. El que ets, el que tens; una reflexió de la vida que mai m'havia fet i que m'ha portat a conèixer-me millor i a posar-me metes. Fites que estic gaudint moltíssim. He après a mirar cap endavant i veure que hi ha molta gent que està com jo, o en situacions pitjors, que puc ajudar-los i poden ajudar-me, i això és molt gratificant. Creiem que la vida es redueix a plans, a temps. Però no; la vida és sobretot estimar, és servir, és gaudir.

Tres coses que m'han ajudat

Encara que vinc d'una família cristiana, sempre havia vist la religió com una cosa imposada, aliena a mi, sense donar-li el sentit profund que té. Des de l'accident això ha canviat.

La relació amb Déu és una cosa molt personal. Cada un té el seu moment per trobar-se amb Ell i jo me'l vaig trobar sota d'un camió. Quan era a terra, entre les rodes, em vaig sentir sostinguda per Déu i em vaig posar a resar. Més endavant, a l'ambulància, vaig sentir que em moria. I va ser aquí quan li vaig dir a Déu que m'abandonava en Ell i que fos el que Ell volgués, que jo volia viure, però que si Ell volia que em morís, no passava res perquè em sentia amb una gran pau sostinguda en els seus braços, i no em feia por morir-me.

Durant els dies a l'UCI, el capellà del Col·legi Major on visc va venir a veure'm cada dia i em portava la

Comunió. Quan em van donar l'alta i vaig sortir de l'hospital, vaig adonar-me que m'ajudava molt el combregar, cosa que mai havia valorat.

Ara, anar a Missa cada dia és una necessitat que tinc. El fet que sigui una cosa que surt de mi i no de l'exterior, fa que la meva relació amb Déu sigui molt més íntima, més consolidada que abans. Ara el meu tracte amb Ell és de tu a tu.

Des d'aleshores, la meva vida ha fet un gir enorme. Procuro viure fent tres coses: Adorar (a Déu), lloar (a totes les persones que em cuiden, em vénen a veure i tinc a prop) i agrair (tots els serveis grans o petits que em presten)".

Les meves cicatrius són un recordatori de qui soc

Si el primer miracle va ser sobreviure, el segon ha estat que no

tingui seqüeles, ni tan sols unes crosses. M'he recuperat molt de pressa, fins i tot he pogut viatjar a Tel Aviv el mes de juny amb alguns companys de la universitat, com a premi d'un concurs d'emprenedors i innovació.

La vida és un regal que no ens pertany. Per això, cal gaudir-la i viure amb passió cada moment, perquè no sabem fins quan viurem. Qui m'havia de dir a mi que m'atropellaria un camió a la universitat! Era una cosa impensable, però va passar. No m'alegro que m'hagi passat això, però li dono gràcies a Déu del que he après gràcies a l'accident.

Hi ha una tradició japonesa, Kintsugi, que consisteix a reparar amb or gerros de ceràmica que s'han trencat. Els trencaments tenen més valor, et donen història, t'aporten un passat. Això són les meves cicatrius. I al final

aquest passat forma part de mi i és el que em fa ser com soc, el que dóna valor a com soc. Com un gerro de porcellana fina que cau a terra, em vaig trencar en bocins i vaig renéixer de cadascuna de les meves cicatrius.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/sota-el-camio-em-vaig-trobar-amb-deu/> (27/03/2025)